

יהודה בן-ישראל אינו הולך לבית-ספר, לומד בביח פרטי כמו אחיו הכושים שעלו לישראל. האוסדות נמנעים למטפל בהם, מפקידים אותם לחרפת רעב ויוצרים

הארלם בדימונה

אלא כתושבים ארעיים, עד שתימצא עבורם הגדרה מתאימה, שכן חוק השבות אינו חל עליהם.

למרות שלא הגיעו לארץ לפי חוק ה-שבות היהודי הוציא משרד-הקליטה עבור 35 משפחות העולים השחורים "כרטיס כפול", שהיקנה להם את הזכויות היסודיות שמקבל כל עולה. הם הצליחו לקבל שיכון בדימונה, הובטחו להם זכות עבודה, טיפול רפואי, חינוך לילדים ושירותים נוספים שיאפשרו את קליטתם.

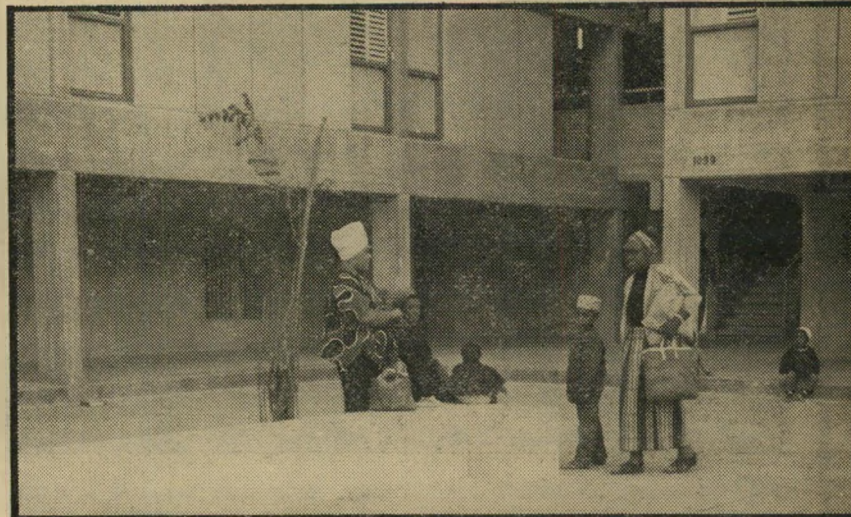
נראה שהנוגעים בדבר הניחו כי עלייתם הספונטאנית של בני-ישראל השחורים היא אפיוורה חולפת: הם לא ייקלטו בארץ כשם שלא נקלטו בליבריה, לשם היגרו מארצות-הברית. המציאות, כך סברו האחראים כנראה, תלמד אותם לקח. הם לא ישתלבו בחיים החברתיים ומימלא יבקשו במקדם או במאוחר לצאת מהארץ.

באה המציאות וטפחה דווקא על פניהם של רוקמי האשליות. העולים השחורים נקי לטו בצורה יוצאת מהכלל. הם הסתדרו בעבודה, כיוון שהם חרוצים. ילדיהם הצליחו בלימודים, דוברים כבר היום עברית שוטפת. חושבי דימונה קלטו אותם ללא כל אפליה. בתום שנה לעלייתם מרגישים העולים השחורים כאזרחי ישראל לכל דבר.

אנחנו רק החלוצים, בעקבותינו יעלו עוד לארץ 200 אלף כושים! כך הכריזו מאה הכושים שהדהימו את ממי-שלת-ישראל והסוכנות היהודית, כאשר ירדו יום אחד, בחודש ינואר השנה, כנמל-התעופה של לוד מהמטוס שהביאם מליבריה. הם הודיעו כי באו לארץ כעולים. הם אומנם אינם יהודים, לפי ההלכה היהודית, אולם הם רואים את עצמם כאלה.

"חזרנו לארץ מולדתנו", אמרו הכושים גבוהיהקומה, המשתייכים לתנועת הלאום של ישראל, שקמה בין הכושים באמריקה. ממשלת-ישראל נמצאה או במצב מבין ביותר. היא לא יכלה להרשות לעצמה לשלוח את הכושים חזרה לליבריה כלעומת שבאו. הדבר היה מעורר סערה בינלאומית, מוליד בהכרח האשמות כי ישראל היא מדינה גז-ענית שאינה מוכנה לקלוט כושים יהודיים בגלל צבע עורם.

מצד שני לא יכלה הממשלה להכיר ב-כושים העולים כיהודים, שכן הדבר היה גורר מיד משבר עם הדתיים במדינה. כדי למנוע שעורריה נמצאה או פשרה. שר ה-קליטה דאז, יגאל אלון ושר הפנים המנוח, משה חיים שפירא, הסכימו ביניהם שלא להעניק לבני-ישראל השחורים כל מעמד רשמי. הם לא הוכרו לא כעולים ולא כתיירים

הטוב אלה הם השיכונים אליהם הוכנסו "בני-ישראל השחורים", שעלו לארץ ביוזמתם הפרטית, הביכו את המוסדות והשלטונות. שלא יכלו לגרשם, קיוו כי העולים יעזבו מרצונם את הארץ, אחרי שלא ייקלטו בה. להפתעת הכל, שוררים יחסים מצויינים בין העולים הכושים לבין שכניהם הלבנים בדימונה.